

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 177 (XXI) — Nr. 369

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 2 iunie 2009

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 407 din 26 martie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109—281 ³ și art. 309—316 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 7—21, art. 22—26 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente	2—3		
Decizia nr. 556 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002	3—5		
Decizia nr. 557 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, ale art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, precum și ale art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001			6—8
Decizia nr. 574 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16—19 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local.....			8—10
Decizia nr. 585 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (2) și (3), precum și ale art. 285 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii			10—12
ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR			
7. — Ordin pentru punerea în aplicare a Normelor privind constatarea, evaluarea și lichidarea daunelor la asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor			13—15
★			
Rectificări			16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 407

din 26 martie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109—281³ și art. 309—316 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 7—21, art. 22—26 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149, art. 155¹, în special alin. 1, art. 109—281³ și art. 309—316 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 7—21, art. 22—26 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente. Excepția a fost ridicată de Maricica Pintilie, Vasile Strătilă, Adrian Strătilă, Paul-Bogdan Strătilă și Laura-Florentina Strătilă în Dosarul nr. 11.867/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției ca inadmisibilă. În ceea ce privește critica dispozițiilor art. 149, art. 155¹, art. 109—281³ și art. 309—316 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 7—21, art. 22—26 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 arată că nu este motivată, iar, în ceea ce privește Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, învederează că aceasta și-a încetat aplicabilitatea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 4 iunie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 11.867/325/2007, **Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 149, art. 155¹, în special alin. 1, art. 109—281³ și art. 309—316 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 7—21, art. 22—26 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente.** Excepția a fost

ridicată de Maricica Pintilie, Vasile Strătilă, Adrian Strătilă, Paul-Bogdan Strătilă și Laura-Florentina Strătilă.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține, în esență, că nu este justificată intervenția legiuitorului pentru emiterea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007. Dimpotrivă, „urgența situației din cuprinsul ordonanței este motivată în contra interesului public”. Se apreciază că nu au fost respectate în cauză dispozițiile art. 115 alin. (6) din Constituție, iar aprobarea ulterioară, prin lege, a actului normativ criticat, nu înlătură starea de neconstituționalitate.

Tribunalul Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, arătând că dispozițiile criticate nu încalcă dispozițiile constituționale invocate.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Avocatul Poporului consideră că dispozițiile criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie:

— dispozițiile Codului de procedură civilă cuprinse în art. 109—281³ — *Procedura înaintea primei instanțe*, dintre care cele ale art. 149 privind stenografierea dezbaterilor, și ale art. 155¹, „în special alin.1”, privind suspendarea judecării, sunt evidențiate distinct, precum și cele cuprinse în art. 309—316 — *Judecarea recursului și efectele casării*;

— dispozițiile art. 7—21, art. 22—26 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, privind *Procedura de soluționare a cererilor în contenciosul administrativ*, respectiv *Procedura de executare și Completarea cu dreptul comun*;

— Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial

al României, Partea I, nr. 883 din 21 decembrie 2007, aprobată prin Legea nr. 127/2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 413 din 2 iunie 2008, care stabilește: „Termenul prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 653 din 22 iulie 2005, cu modificările și completările ulterioare, de la care se aplică dispozițiile art. 13 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată, cu modificările și completările ulterioare, referitoare la înregistrarea ședințelor de judecată, se prorogă până la data de 1 ianuarie 2009.”

Dispozițiile constituționale invocate în susținerea excepției sunt cele ale art. 16 — *Egalitatea în drepturi*, ale art. 21 — *Accesul liber la justiție*, ale art. 30 alin. (2) care interzice cenzura de orice fel, ale art. 31 — *Dreptul la informație*, ale art. 52 alin. (3) privind răspunderea patrimonială a statului pentru prejudiciile cauzate prin erorile judiciare, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 115 alin. (6) privind domeniul de reglementare prin ordonanță de urgență, ale art. 124 — *Înfăptuirea justiției* și ale art. 126 — *Instanțele judecătorești*.

Examinând excepția de neconstituționalitate astfel cum a fost formulată, Curtea constată următoarele:

Pentru motivele mai sus arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) și (6) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 109—281³ și art. 309—316 din Codul de procedură civilă, precum și a dispozițiilor art. 7—21, art. 22—26 și art. 28 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, excepție ridicată de Maricica Pintilie, Vasile Strătilă, Adrian Strătilă, Paul-Bogdan Strătilă și Laura-Florentina Strătilă în Dosarul nr. 11.867/325/2007 al Tribunalului Timiș — Secția comercială și de contencios administrativ.

2. Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 154/2007 pentru prorogarea termenului prevăzut la art. III din titlul XVI al Legii nr. 247/2005 privind reforma în domeniile proprietății și justiției, precum și unele măsuri adiacente, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 26 martie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 556

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002

Ioan Vida	— președinte	Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Nicolae Cochinescu	— judecător	Tudorel Toader	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător	Augustin Zegrean	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător	Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Ion Predescu	— judecător	Valentina Bărbățeanu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, excepție ridicată de Luo Caijun în Dosarul nr. 10.262/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 2.427D/2008 având ca obiect aceeași excepție de neconstituționalitate, ridicată de Liu Xiaomao în Dosarul nr. 9.277/2/2006 al aceleiași instanțe.

Și în acest dosar, în urma apelului nominal, se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea.

Curtea, în temeiul art. 14 și al art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, raportate la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 2.427D/2008 la Dosarul nr. 2.226D/2008, care a fost primul înregistrat.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public. Acesta pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența în materie a Curții Constituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarelor, constată următoarele:

Prin deciziile nr. 3.439 și nr. 3.438 din 14 octombrie 2008, pronunțate în dosarele nr. 10.262/2/2006 și nr. 9.277/2/2006, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a admis recursul** formulat împotriva încheierilor prin care Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a respins, ca inadmisibile, cererile de sesizare a Curții Constituționale cu **excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002 și a sesizat Curtea Constituțională cu soluționarea acestor excepții**. Excepțiile au fost ridicate de Luo Caijun și Liu Xiaomao în cauze având ca obiect anularea dispozițiilor de părăsire de către aceștia a teritoriului României, emise de Oficiul Român pentru Imigrări, și obligarea acestei autorități la prelungirea dreptului de ședere în scopul desfășurării de activități comerciale.

În **motivările excepțiilor de neconstituționalitate** având un conținut similar, se susține că se încalcă principiul neretroactivității legii și dreptul la un proces echitabil, întrucât, stabilind imperativ ca toate situațiile aflate în curs de rezolvare la data intrării în vigoare a Legii nr. 56/2007 să fie soluționate potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002, astfel cum aceasta a fost modificată prin legea amintită, solicitantul este pus în situația de a nu avea câștig de cauză. Aceasta, deoarece noile condiții ce trebuie îndeplinite pentru obținerea prelungirii dreptului de ședere sunt mult mai restrictive.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a constatat că cererea privind excepția de neconstituționalitate este admisibilă și a dispus sesizarea Curții Constituționale, fără să își exprime opinia cu privire la constituționalitatea textelor de lege criticate.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul consideră că excepțiile de neconstituționalitate ridicate sunt neîntemeiate.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate nu conțin nicio dispoziție cu caracter retroactiv și nici nu încalcă dreptul părților la un proces echitabil și la soluționarea cauzei într-un termen rezonabil.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, rapoartele întocmite de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

În ceea ce privește actul de sesizare a Curții Constituționale, deși acesta îl reprezintă o decizie pronunțată în soluționarea recursului declarat împotriva încheierii de respingere ca inadmisibilă a cererii de sesizare a Curții Constituționale pentru soluționarea excepției de neconstituționalitate invocate în cauză, sesizarea poate fi considerată legală, întrucât **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** nu a făcut o judecată pe fondul cauzei, ci s-a pronunțat numai asupra admisibilității cererii reclamantului de sesizare a Curții Constituționale cu soluționarea excepției de neconstituționalitate, acesta fiind chiar obiectul recursului.

Prin urmare, Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie prevederile art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 201 din 26 martie 2007, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 421 din 5 iunie 2008. Textele de lege criticate au următorul cuprins:

— Art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007: *„Toate situațiile aflate în curs de rezolvare la data intrării în vigoare a prezentei legi vor fi soluționate potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, republicată, cu modificările și completările ulterioare, astfel cum au fost modificate și completate prin prezenta lege.”;*

— Art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, astfel cum a fost modificat și completat prin art. I. pct. 42 din Legea nr. 56/2007 și prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 55/2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 424 din 26 iunie 2007: *„(1) Străinului intrat în România în scopul*

desfășurării de activități comerciale i se poate prelungi dreptul de ședere temporară, în următoarele condiții:

- a) are avizul Agenției Române pentru Investiții Străine;
- b) deține legal spațiul pentru sediul social;
- c) este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau de administrare;
- d) deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat.

(2) Prelungirile ulterioare ale dreptului de ședere temporară se pot acorda dacă străinul îndeplinește următoarele condiții:

- a) activitatea societății comerciale se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;
- b) obiectul activității desfășurate este cel inițial ori o continuare sau un rezultat al acestuia;
- c) deține legal spațiul pentru sediul social;
- d) este acționar sau asociat al societății comerciale, cu atribuții de conducere sau de administrare;
- e) investiția este concretizată fie în aport de capital sau tehnologie în valoare de 70.000 euro, în cazul acționarului, sau 50.000 euro, în cazul asociatului, fie, alternativ, în crearea a cel puțin 15 locuri de muncă, în cazul acționarului, și 10, în cazul asociatului. În cazul creării de locuri de muncă, acestea trebuie să fie încadrate cu persoane angajate cu normă întreagă de muncă, în condițiile legii;

f) deține mijloace de întreținere în cuantum de cel puțin 700 euro lunar, dacă este acționar, și 500 euro lunar, dacă este asociat, obținute din activitatea desfășurată pe teritoriul României.

(3) Dovada îndeplinirii condițiilor prevăzute în prezentul articol se face cu următoarele documente:

- a) planul de afaceri avizat de Agenția Română pentru Investiții Străine;
- b) documentele care atestă că activitatea se desfășoară în conformitate cu planul de afaceri;
- c) certificatul constatator, din care să rezulte calitatea solicitantului, denumirea, sediul social și obiectul principal de activitate al societății comerciale, mențiunile efectuate la

comunicarea instanțelor de judecată, durata de funcționare a societății comerciale;

d) înscrisurile de mențiuni prevăzute de lege, corespunzătoare modificărilor intervenite cu privire la actul constitutiv al societății comerciale;

e) certificatul cuprinzând principalii indicatori economico-financiari, emis de instituția competentă, care să cuprindă, conform bilanțului anual, date referitoare la active imobilizate total, cifra de afaceri, profitul net sau pierderi;

f) adevărită eliberată de inspectoratul teritorial de muncă, din care să rezulte numărul persoanelor angajate sau contractele de muncă înregistrate la această instituție. [...]

(5) Dreptul de ședere temporară în acest scop se prelungește succesiv pentru perioade de un an, iar în cazul străinilor care fac dovada că au efectuat investiții de minimum 500.000 de euro sau că au creat peste 50 de locuri de muncă cu normă întreagă, dreptul de ședere se prelungește pe perioade de 3 ani."

În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, textele de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 15 alin. (2) care statuează principiul neretroactivității legii și în art. 21 alin. (3) care garantează dreptul la un proces echitabil, precum și celor cuprinse în art. 6 paragraful 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că s-a mai pronunțat asupra constituționalității textelor de lege ce formează obiectul prezentei excepții, din perspectiva unor critici similare și prin raportare la același prevederi constituționale și convenționale, iar prin Decizia nr. 277 din 11 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 2 aprilie 2008, a respins excepția ca neîntemeiată, pentru argumentele acolo reținute. Întrucât nu au fost evidențiate elemente noi, de natură să justifice o reconsiderare a acestei jurisprudențe a Curții, soluția și motivarea acestei decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. II alin. (2) din Legea nr. 56/2007 pentru modificarea și completarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 194/2002 privind regimul străinilor în România, coroborate cu dispozițiile art. 55 alin. (1), (2), (3) și alin. (5) teza a doua din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 194/2002, excepție ridicată de Luo Caijun în Dosarul nr. 10.262/2/2006 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și de Liu Xiaomao în Dosarul nr. 9.277/2/2006 al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Valentina Bărbățeanu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 557

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, ale art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, precum și ale art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Mihai Paul Cotta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, ale art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, precum și ale art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de Coralia Bulcu și alții în Dosarul nr. 1.507/112/2008 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 ca inadmisibilă, și a art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, precum și art. 101 alin. (4) din Legea nr. 215/2001 ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 24 octombrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.507/112/2008, **Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, precum și art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001**, excepție ridicată de Coralia Bulcu și alții în cauza ce are ca obiect judecarea litigiului privind stabilirea răspunderii juridice pentru prejudiciul produs bugetului județean de către autorii excepției.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, precum și art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001 sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 53 din Constituție. Se arată că privirea demnitarilor menționați de textul de lege de dreptul la sporul de 10% pentru desfășurarea activității în condiții vătămătoare are caracter discriminatoriu și nu se justifică restrângerea unor drepturi cum este acela la remunerarea activității prestate.

Tribunalul Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal nu își formulează opinia privind excepția de neconstituționalitate invocată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului, precum și Avocatul Poporului, pentru a-și formula punctele de vedere cu privire la excepția ridicată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 este inadmisibilă. Totodată, se arată că reglementările cuprinse în art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, precum și art. 101 alin. (4) din Legea nr. 215/2001, sunt neconstituționale în raport cu dispozițiile art. 16 și art. 41 alin. (2) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 80 din 1 februarie 2007, ale art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 79 din 1 februarie 2008, precum și ale art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 123 din 20 februarie 2007, cu modificările și completările ulterioare.

— Art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007: *„(4) Pentru persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite, indemnizațiile prevăzute în anexele nr. VII/1a, VII/2a, VII/3a și VII/1b, VII/2b, VII/3b, precum și nr. VII/1c, VII/2c, VII/3c reprezintă unica formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției și reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial.*

(5) În aplicarea prevederilor alin. (4) persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite, nu beneficiază de premii, de sporul de vechime în muncă și nici de alte sporuri prevăzute de lege.”;

— Art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008: *„(4) Pentru persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite, indemnizațiile prevăzute în anexele nr. VII/1a,*

VII/2a, VII/3a și VII/1b, VII/2b, VII/3b reprezintă unica formă de remunerare a activității corespunzătoare funcției și, de asemenea, reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial.

(5) În aplicarea prevederilor alin. (4) persoanele care ocupă funcții de demnitate publică, alese și numite, nu beneficiază de premii, de sporul de vechime în muncă și nici de alte sporuri prevăzute de lege.”

— Art. 101 alin. (4) din Legea nr. 215/2001: *„(4) Pe durata mandatului, președintele și vicepreședinții consiliului județean primesc o indemnizație lunară, ca unică formă de remunerare a activității corespunzătoare funcțiilor de președinte, respectiv de vicepreședinte al consiliului județean, care reprezintă baza de calcul pentru stabilirea drepturilor și obligațiilor care se determină în raport cu venitul salarial. Președintele și vicepreședinții consiliului județean nu beneficiază de sporul de vechime în muncă și nici de alte sporuri prevăzute de lege.”*

Prevederile constituționale invocate în motivarea excepției sunt cele ale art. 16 referitoare la egalitatea în drepturi și ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți.

Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007, Curtea constată că dispozițiile acestea au fost aplicabile doar în anul 2007. Or, potrivit art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, Curtea Constituțională decide asupra excepțiilor ridicate în fața instanțelor judecătorești privind neconstituționalitatea unei legi sau ordonanțe ori a unei dispoziții dintr-o lege sau dintr-o ordonanță în vigoare. Rezultă că, pentru aceste motive, excepția este inadmisibilă.

2. Analizând criticile de neconstituționalitate în ceea ce privește reglementările cuprinse la art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008, precum și art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, Curtea reține că acestea nu pot fi reținute. Sporurile la salariile de bază constituie drepturi cu caracter salarial suplimentar, iar nu drepturi fundamentale al căror exercițiu ar putea fi restrâns în condițiile prevăzute de art. 53 din Constituție. În acest sens, menționăm Decizia Curții Constituționale nr. 74 din 2 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 165 din 21 februarie 2006.

Prin Decizia nr. 207 din 17 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 149 din 10 martie 2009, Curtea, pronunțându-se asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 19 și art. 20 alin. (1) din Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, a constatat că „legiuitorul este în drept totodată să instituie anumite sporuri la indemnizațiile și salariile de bază, premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula. Astfel, principiul egalității în drepturi și al nediscriminării, invocat de autorul excepției, aplicându-se doar situațiilor egale ori anoloage, tratamentul juridic diferențiat, stabilit de legiuitor în considerarea unor situații obiectiv diferite, nu reprezintă în cauza de față nici privilegii și nici discriminări”.

Întrucât până în prezent nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea acestei jurisprudențe, considerentele și soluția deciziei menționate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca fiind inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2007 privind creșterile salariale ce se vor acorda în anul 2007 personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, excepție ridicată de Coralia Bulcu și alții în Dosarul nr. 1.507/112/2008 al Tribunalului Bistrița-Năsăud — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

2. Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (4) și (5) din Ordonanța Guvernului nr. 10/2008 privind nivelul salariilor de bază și al altor drepturi ale personalului bugetar salarizat potrivit Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 24/2000 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază pentru personalul contractual din sectorul bugetar și personalului salarizat potrivit anexelor nr. II și III la Legea nr. 154/1998 privind sistemul de stabilire a salariilor de bază în sectorul bugetar și a indemnizațiilor pentru persoane care ocupă funcții de demnitate publică, precum și unele măsuri de reglementare a drepturilor salariale și a altor drepturi ale personalului contractual salarizat prin legi speciale, precum și ale art. 101 alin. (4) din Legea administrației publice locale nr. 215/2001, excepție ridicată de aceiași autori în același dosar al aceleiași instanțe.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 574

din 14 aprilie 2009

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16—19 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen Cătălina Gliga	— procuror
Irina Loredana Gulie	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 1—19 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție invocată de Consiliul Local al Municipiului Botoșani în Dosarul nr. 2.535/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de citare este legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea că partea Societatea Comercială „Medatex” — S.R.L. din Botoșani a depus la dosarul cauzei note scrise, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Cauza se află în stare de judecată.

Reprezentantul Ministerului Public solicită respingerea excepției ca neîntemeiată, arătând că bunurile la care face referire textul de lege criticat se află în proprietatea privată a statului, acesta putând dispune liber de ele, în temeiul dreptului de dispoziție.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 2.535/40/2008, **Tribunalul Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a**

prevederilor art. 1—19 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local. Excepția a fost ridicată de Consiliul Local al Municipiului Botoșani într-o cauză având ca obiect o obligație de a face.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că prevederile criticate încalcă dispozițiile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1)—(3), art. 120 alin. (1), art. 121 alin. (2), precum și art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel, aceste texte de lege înlătură posibilitatea autorităților administrației publice locale de a dispune de bunurile aflate în proprietatea privată a unităților administrativ-teritoriale, iar prin negocierea directă pe baza unui raport de evaluare nu se asigură vânzarea la valoarea reală de piață a bunului, ceea ce are semnificația unei privări de proprietate, fără să fie justificată de o cauză de utilitate publică și fără să fie prevăzută de lege.

Tribunalul Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale.

Potrivit art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este întemeiată.

Avocatul Poporului consideră că prevederile de lege criticate sunt neconstituționale în cea ce privește raportarea la dispozițiile art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Autorul excepției critică pentru neconstituționalitate dispozițiile art. 1—19 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 803 din 5 noiembrie 2002, cu modificările ulterioare.

Curtea observă însă că vânzarea spațiilor comerciale sau de prestări de servicii prin negociere directă este reglementată în art. 16—19 din lege, astfel încât constată că obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie doar aceste dispoziții, care au următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) *Vânzarea spațiilor comerciale, de prestări de servicii și de producție către comercianții, respectiv prestatorii*

de servicii persoane fizice sau juridice, care le folosesc în baza unui contract de închiriere, concesiune, locație de gestiune, asociere în participațiune sau leasing, încheiat în condițiile legii și valabil la data intrării în vigoare a prezentei legi, se face la solicitarea acestora, prin metoda negocierii directe. Nu beneficiază de aceste prevederi persoanele fizice sau juridice care au înregistrat restanțe la plata chiriei cel puțin 6 luni consecutive din momentul încheierii contractului cu vânzătorul, persoanele care nu au respectat prevederile contractului cu vânzătorul (subînchirieri nepermise, divizare în scopul unor asocieri nepermise), precum și persoanele fizice sau juridice care au obligații neachitate față de stat la data vânzării spațiului.

Art. 17. — (1) *În termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi persoanele prevăzute la art. 16 vor depune o solicitare scrisă de cumpărare la sediul vânzătorului.*

(2) *După expirarea termenului prevăzut la alin. (1) spațiile comerciale pentru care nu s-a depus solicitarea de cumpărare se vor vinde prin licitație publică cu strigare, în condițiile prezentei legi.*

Art. 18. — (1) *Comisia comunică solicitantului decizia sa de admitere sau de respingere a cererii, în termen de 30 de zile de la data primirii cererii.*

(2) *Dacă solicitantul se încadrează în condițiile prevăzute la art. 4 lit. b) și la art. 16, se trece la negocierea directă a vânzării spațiului.*

Art. 19. — (1) *Prețul de vânzare al spațiului comercial sau de prestări de servicii se stabilește prin negociere directă între cumpărător și comisie, pornindu-se de la prețul minim de vânzare al spațiului, determinat potrivit art. 8.*

(2) *Pentru stabilirea prețului minim de vânzare al spațiilor raportul de evaluare va evidenția valoarea investițiilor efectuate de către solicitant.*

(3) *Deducerea valorii investițiilor efectuate, indiferent de natura acestora, se face numai dacă acestea îndeplinesc cumulativ următoarele condiții:*

a) *au fost efectuate cu acordul proprietarului sau al titularului dreptului de administrare a spațiului;*

b) *au fost executate pe baza unei autorizații de construire, în condițiile legii.*

(4) *Valoarea investițiilor deduse în condițiile alin. (3) nu poate depăși jumătate din valoarea stabilită prin raportul de evaluare.*

(5) *Dispozițiile art. 8, 9 și 10 privind contestația în justiție se aplică în mod corespunzător.”*

Excepția de neconstituționalitate se raportează la prevederile constituționale cuprinse în art. 44 alin. (1)—(3) referitoare la *dreptul de proprietate privată și expropriere*, art. 120 alin. (1) privind *principiul descentralizării, autonomiei locale și deconcentrării serviciilor publice*, art. 121 alin. (2) referitoare la *autorități administrative autonome* și la art. 1 din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale referitor la *protecția proprietății*.

Curtea observă că, în scopul examinării excepției, se impune să se ia în considerare regimul juridic al bunurilor ce fac obiectul de reglementare al normelor juridice supuse controlului de constituționalitate. Astfel, legea reglementează vânzarea spațiilor comerciale și a celor de prestări de servicii, proprietatea privată a statului, ce se află în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor aflate în patrimoniul regiilor autonome de interes local. Așadar, aceste bunuri imobile aparțin domeniului privat al statului, aflându-se în administrarea directă a autorităților locale sau în patrimoniul regiilor autonome menționate.

Curtea constată că este nefondată critica de neconstituționalitate referitoare la vânzarea menționatei spații proprietate privată a statului, aflate în administrarea autorităților locale, întrucât nu încalcă dreptul acestor autorități de a dispune în mod liber de bunurile aflate în proprietatea lor privată. Textele criticate au în vedere exclusiv bunurile proprietate privată a statului, iar în această situație dreptul de dispoziție îi aparține statului, care poate, pe cale de consecință, să dispună asupra bunurilor și să desființeze dreptul de administrare. Prin urmare, titularii dreptului de administrare nu au drept de dispoziție asupra bunurilor deținute cu acest titlu, astfel încât nu se poate susține cu temei că prevederile criticate sunt contrare dispozițiilor art. 44 alin. (1)—(3) din Constituție.

Curtea constată, de asemenea, că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate din perspectiva dispozițiilor art. 120 alin. (1) și art. 121 alin. (2) din Legea fundamentală,

deoarece principiul autonomiei nu poate fi extins și în ceea ce privește dreptul de dispoziție asupra bunurilor terților. Mai mult decât atât, în jurisprudența sa Curtea a statuat în mod constant că principiul autonomiei locale nu include și absolvirea autorităților publice locale de la obligația respectării legilor cu caracter general, după cum nu presupune existența unei autonomii de decizie în afara cadrului legal. În acest sens sunt Decizia nr. 123 din 25 aprilie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 292 din 4 iunie 2001, și Decizia nr. 136 din 3 mai 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 647 din 16 octombrie 2001.

Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să determine schimbarea jurisprudenței Curții Constituționale, soluția și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16—19 din Legea nr. 550/2002 privind vânzarea spațiilor comerciale proprietate privată a statului și a celor de prestări de servicii, aflate în administrarea consiliilor județene sau a consiliilor locale, precum și a celor din patrimoniul regiilor autonome de interes local, excepție invocată de Consiliul Local al Municipiului Botoșani în Dosarul nr. 2.535/40/2008 al Tribunalului Botoșani — Secția comercială, contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Irina Loredana Gulie

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 585

din 14 aprilie 2009

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (2) și (3),
precum și ale art. 285 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006
privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice
și a contractelor de concesiune de servicii**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocar	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Puskás Valentin Zoltán	— judecător
Tudorel Toader	— judecător
Augustin Zegrean	— judecător
Carmen-Cătălina Gliga	— procuror
Benke Károly	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (2) și (6), precum și ale art. 285 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de Municipiul Zalău, prin primar, în Dosarul nr. 1.187/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate invocate.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 noiembrie 2008, pronunțată în Dosarul nr. 1.187/33/2008, **Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art.283 alin. (2) și (6), precum și ale art. 285 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii**, excepție ridicată de Municipiul Zalău, prin primar, într-o cauză având ca obiect anularea unei decizii a Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia arată că dispozițiile criticate, reglementând aspecte care țin de sfera contenciosului administrativ și de organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești, nu puteau fi adoptate printr-o ordonanță de urgență, care ulterior a fost aprobată printr-o lege ordinară. Se apreciază că în domeniile de reglementare menționate legiuitorul poate interveni numai pe calea adoptării unei legi organice, și nu prin ordonanțe de urgență sau legi ordinare. Se mai arată că, soluționându-se în procedură de recurs plângerea formulată împotriva actului Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, în fața instanței de judecată nu se mai pot aduce probe noi, cu excepția înscrisurilor, ceea ce este de natură să lezeze dreptul la apărare garantat prin art. 24 din Constituție. În consecință, se apreciază că accesul la justiție este mai mult formal. Totodată, se mai solicită Curții Constituționale să se pronunțe asupra faptului dacă autoritatea contractantă are dreptul de a alege între procedura administrativ-jurisdicțională și cea judiciară; în cazul în care nu are acest drept de a opta, se încalcă prevederile art. 24 din Constituție.

Curtea de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal apreciază excepția de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, invocând jurisprudența Curții Constituționale.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că textele legale criticate sunt constituționale.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale

criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 283 alin. (2) și (6), precum și ale art. 285 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 418 din 15 mai 2006, aprobată prin Legea nr. 337/2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 625 din 20 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare. În urma modificărilor legislative operate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2009, alin. (6) al art. 283 a devenit alin. (3), cu menținerea soluției legislative criticate, iar art. 285 alin. (2) a fost modificat, fără a se afecta însă substanța criticii de neconstituționalitate. În aceste condiții, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 283 alin. (2) și (3), precum și art. 285 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, având următorul cuprins:

— Art. 283 alin. (2): *„Plângerea [împotriva deciziilor Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor — sn.] va fi soluționată în complet format din 3 judecători.*

(3) *Plângerea se soluționează, potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă. Prevederile secțiunii a 9-a se aplică în mod corespunzător.”;*

— Art. 285 alin. (2): *„Instanța, sesizată cu o plângere împotriva unei decizii a Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, prin care acesta a soluționat contestația pe excepție, admitând plângerea, va desființa decizia respectivă și va reține cauza spre judecare pe fond cu luarea în considerare a motivelor care au determinat desființarea decizie.[...]*

(5) *Hotărârea pronunțată de instanță este definitivă și irevocabilă.”*

Autorul excepției susține că dispozițiile legale criticate încalcă prevederile constituționale ale art. 21 privind accesul liber la justiție, ale art. 24 privind dreptul la apărare, ale art. 52 alin.(2) privind dreptul persoanei vătămate de o autoritate publică, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, ale art. 73 alin. (3) lit. k) și l) privind domeniile de reglementare a legilor organice și ale art. 115 alin. (1) privind delegarea legislativă.

În ceea ce privește critica de neconstituționalitate extrinsecă a textelor legale, Curtea reține, în primul rând, faptul că art. 73 alin. (3) lit. k) din Constituție nu are incidență în cauză. Prevederile art. 283 și 285 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 nu reglementează în sine contenciosul administrativ, ci stabilesc instanțele competente să soluționeze plângerile împotriva deciziilor Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și procedura de judecată ce urmează a se aplica: completul de 3 judecători specializat în domeniul achizițiilor publice și/sau concurenței, asimilarea plângerii căii de atac a recursului, caracterul urgent al soluționării cauzei etc., aspecte ce nu atrag aplicarea dispozițiilor art. 73 alin. (3) din Constituție.

Nici prevederile art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât obiectul lor de reglementare îl constituie în acest caz organizarea și funcționarea Consiliului Superior al Magistraturii, a instanțelor judecătorești, a

Ministerului Public și a Curții de Conturi, în niciun caz procedura de judecată ce urmează a se aplica în concret acestor cauze. Astfel, art. 126 alin.(1) din Constituție prevede că procedura de judecată se reglementează prin lege, ceea ce înseamnă că reglementarea în cauză trebuie să fie o lege ordinară, adoptată în condițiile art. 76 alin. (2) din Constituție, exigență îndeplinită de Legea nr. 337/2006 pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 34/2006.

Totodată, Curtea constată că dispozițiile art. 115 alin. (1) din Constituție nu au incidență în cauză, acestea referindu-se la ordonanțele emise în baza unei legi de abilitare, și nu la ordonanțele de urgență.

În ceea ce privește aspectele de constituționalitate intrinsecă ridicate de autorul excepției, Curtea reține că s-a mai pronunțat cu privire la pretinsa încălcare a prevederilor art. 21 din Constituție. Astfel, prin Decizia nr. 318 din 13 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 320 din 23 aprilie 2008, a constatat constituționalitatea textelor criticate în raport cu critici similare, statuând că, deși semnificația art. 21 alin. (2) din Constituție constă în aceea că nu se poate exclude de la exercițiul drepturilor procesuale nicio categorie sau grup social, legiuitorul poate institui, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități particulare de exercitare a drepturilor procedurale. Stabilirea unor reguli speciale privind exercitarea căilor de atac nu contravine art. 21 din Constituție, atât timp cât, potrivit celor prevăzute de art. 283 alin.(1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, părților interesate le este asigurată posibilitatea de a formula plângere împotriva deciziei pronunțate de consiliu la curtea de apel, secția de contencios-administrativ și fiscal pe raza căreia se află sediul autorității contractante.

Mai mult, stabilirea procedurii de soluționare a plângerii împotriva deciziei pronunțate de Consiliul Național de Soluționare a Contestațiilor, potrivit dispozițiilor art. 304¹ din Codul de procedură civilă, reprezintă expresia aplicării dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (2) și art. 129.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură a determina reconsiderarea jurisprudenței Curții, considerentele și soluția deciziei amintite își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

Distinct de considerentele deciziei invocate mai sus, Curtea reține că în toate situațiile decizia Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor este supusă controlului judecătoresc atât din punctul de vedere al legalității, cât și din punctul de vedere al temeiniciei acesteia. Chiar și în ipoteza art. 285 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 19/2009, instanța, admitând plângerea, desființează decizia Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor și reține cauza spre soluționare în fond, cu luarea în considerare a motivelor invocate, ceea ce presupune că pricina a fost lămurită, astfel încât accesul liber la justiție este unul efectiv, și nu iluzoriu.

Astfel fiind, nici dreptul la apărare al autorului excepției nu este încălcat din moment ce beneficiază de toate garanțiile procesuale disponibile în stadiul procesual în care se află.

În condițiile în care textele legale criticate nu îngăduiesc exercitarea vreunui drept sau libertăți fundamentale, rezultă că art. 53 din Constituție nu are incidență în cauză. Totodată, Curtea reține că nici prevederile art. 52 alin. (2) din Constituție nu au incidență în cauză, întrucât textele efectiv criticate reglementează procedura de judecată, și nu modalitatea în care persoana vătămată de o autoritate publică își va realiza dreptul.

Cu privire la solicitarea adresată Curții Constituționale de a se pronunța asupra faptului dacă autoritatea contractantă are dreptul de a alege între procedura administrativ-jurisdicțională și cea judiciară, Curtea reține că stabilirea unei asemenea chestiuni nu intră în competența sa, numai instanțele judecătorești fiind competente să interpreteze și să aplice textul legal în cauză. De altfel, se observă că rațiunea instituirii căilor administrativ-jurisdicționale este aceea de a se repara un eventual prejudiciu cauzat unei persoane de către o autoritate publică. Or, în speță, autoritatea contractantă este chiar o autoritate publică al cărui act este supus contestării și ar fi de neconceput ca aceasta să își conteste propriul act (decizia de atribuire a lucrărilor sau de descalificare a unui participant etc.) în fața Consiliului. Alta este situația în care autoritatea contractantă ar fi nemulțumită de decizia Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, caz în care acesta are deschisă calea plângerii la curtea de apel competentă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A. d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca neîntemeiată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 283 alin. (2) și (3), precum și ale art. 285 alin. (2) și (5) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 34/2006 privind atribuirea contractelor de achiziție publică, a contractelor de concesiune de lucrări publice și a contractelor de concesiune de servicii, excepție ridicată de municipiul Zalău, prin primar, în Dosarul nr. 1.187/33/2008 al Curții de Apel Cluj — Secția comercială, de contencios administrativ și fiscal.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 14 aprilie 2009.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Benke Károly

ACTE ALE COMISIEI DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

COMISIA DE SUPRAVEGHERE A ASIGURĂRILOR

ORDIN

pentru punerea în aplicare a Normelor privind constatarea, evaluarea și lichidarea daunelor la asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor

În temeiul prevederilor art. 4 alin. (26) și (27) din Legea nr. 32/2000 privind activitatea de asigurare și supravegherea asigurărilor, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 37 lit. f) din Legea nr. 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor,

potrivit Hotărârii Consiliului Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor din data de 28 mai 2009, prin care s-au adoptat Normele privind constatarea, evaluarea și lichidarea daunelor la asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor,

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor emite următorul ordin:

Art. 1. — Începând cu data publicării prezentului ordin se pun în aplicare Normele privind constatarea, evaluarea și lichidarea daunelor la asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor,

prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Direcțiile de specialitate din cadrul Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor asigură ducerea la îndeplinire a prevederilor prezentului ordin.

Președintele Comisiei de Supraveghere a Asigurărilor,
Angela Toncescu

București, 28 mai 2009.
Nr. 7.

ANEXĂ

NORME

privind constatarea, evaluarea și lichidarea daunelor la asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor

CAPITOLUL I

Avizarea, constatarea și evaluarea prejudiciilor

Art. 1. — Prezentele norme reglementează procedurile specifice de avizare, constatare, evaluare și lichidare a daunelor la asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor, precum și de stabilire și plată a despăgubirilor.

Art. 2. — (1) Asigurații/beneficiarii PAD, așa cum sunt definiți la art. 18 din Legea 260/2008 privind asigurarea obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor, sunt obligați să înștiințeze în cel mai scurt timp, fără a depăși însă termenul de 60 de zile de la data producerii riscului asigurat, asigurătorul care a eliberat PAD cu privire la producerea riscului asigurat și să precizeze împrejurările cu privire la acest eveniment, iar pe parcursul constatărilor referitoare la acest eveniment să procedeze în conformitate cu instrucțiunile primite de la asigurător.

(2) Dacă informațiile înscrise în PAD au suferit modificări în timpul valabilității asigurării, asigurații/beneficiarii PAD sunt obligați să înștiințeze în scris, în termen de 30 de zile calendaristice de la data apariției modificărilor, asigurătorul care a eliberat PAD cu privire la modificările intervenite.

Art. 3. — (1) În cazul producerii unui risc asigurat prin PAD, asigurații/beneficiarii PAD vor depune o cerere de despăgubire în scris către asigurătorul care a eliberat PAD, potrivit prezentelor norme.

(2) În cazul proprietarilor care beneficiază de subvenționarea primei de asigurare, cererea de despăgubire se adresează prin

intermediul autorităților locale direct către PAID și, prin derogare de la prevederile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 260/2008, constatarea și evaluarea prejudiciilor, respectiv lichidarea daunelor se pot face și de o societate desemnată de PAID.

Art. 4. — (1) Asigurătorul care a eliberat PAD este obligat să desfășoare constatarea privind producerea riscului asigurat în termen de cel mult 5 zile lucrătoare de la data primirii înștiințării despre producerea evenimentului asigurat, respectiv din momentul în care accesul direct în zona calamitată este posibil.

(2) Constatarea daunei conține minimum raportul de constatare tehnică și determinarea cauzelor și împrejurărilor producerii riscului asigurat.

Art. 5. — (1) Asigurătorul care a eliberat PAD este obligat să deschidă dosarul de daună, să inițieze procedura de regularizare a daunelor și să înștiințeze PAID în termen de 5 zile calendaristice despre formularea în scris a fiecărei cereri de despăgubire depuse de asigurații/beneficiarii PAD, ca urmare a constatării de către instituțiile abilitate a stării de dezastru natural.

(2) În vederea regularizării unei daune, dosarul de daune va conține cel puțin următoarele documente:

— avizarea în scris a daunei de către asiguratul/beneficiarul PAD;

— procesul-verbal de constatare a pagubelor;

— fotografiile ale elementelor de construcție avariate în evenimentul asigurat;

— documente de evaluare a pagubei și stabilire a cuantumului despăgubirii;

— cererea de despăgubire completată de asiguratul/beneficiarul PAD;

— referatul întocmit de lichidatorul de daune.

Art. 6. — (1) Procesul-verbal de constatare a pagubelor se semnează de către părțile implicate, respectiv de către reprezentantul asiguratorului care a eliberat PAD sau de cel al societății desemnate de PAID să instrumenteze dosarul de daună și de către asiguratul/beneficiarul PAD.

(2) Eventuale obiecții ale părților cu privire la prejudiciile constatate se vor menționa în procesul-verbal sau într-o anexă a acestuia, iar orice modificare în cuprinsul procesului-verbal trebuie efectuată cu acordul scris al persoanelor prevăzute la alin. (1).

(3) Dacă ulterior încheierii procesului-verbal apar și alte pagube ca urmare a riscului asigurat ce nu au putut fi constatate inițial, se va întocmi un proces-verbal suplimentar de constatare a pagubelor, cu participarea acelorași părți care au luat parte la constatarea inițială.

(4) Toate persoanele care participă la întocmirea proceselor-verbale răspund conform legii pentru înscrierea cu intenție (în cunoștință de cauză) a datelor false sau nereale în procesele-verbale respective.

Art. 7. — După efectuarea constatării, asiguratorul care a eliberat PAD și care instrumentează dosarul de daună este obligat să elibereze asiguratului/beneficiarului PAD o copie a procesului-verbal de constatare a pagubelor, în care se vor menționa numărul dosarului deschis, data, localitatea, județul, adresa completă a locuinței asigurate și elementele de construcție avariate. În procesul-verbal de constatare se vor menționa elementele de construcție constatate ca fiind avariate în urma producerii riscului asigurat, precum și lista documentelor necesare a fi depuse de către asiguratul/beneficiarul PAD pentru finalizarea dosarului de daune și efectuarea plății.

Art. 8. — (1) PAID va recunoaște constatările tehnice efectuate de către asiguratorii autorizați să practice asigurarea obligatorie asociați în PAID, precum și pe cele efectuate de societățile desemnate de către PAID.

(2) PAID are dreptul să verifice constatările tehnice efectuate de către asiguratorii autorizați să practice asigurarea obligatorie asociați în PAID, precum și pe cele efectuate de societățile desemnate de către PAID, precum și modul de evaluare și de stabilire a cuantumului despăgubirii.

Art. 9. — Evaluarea despăgubirilor convenite asiguratului/beneficiarului PAD, pe care asiguratorul care a eliberat PAD este obligat să o stabilească, se efectuează astfel:

a) pentru cazurile în care asiguratul/beneficiarul PAD solicită în scris întocmirea unui deviz estimativ de reparație, în termen de 5 zile lucrătoare de la solicitare;

b) pentru cazurile în care sunt necesare devize de lucrări sau proiecte de consolidare a locuințelor întocmite de firme specializate, în termen de 5 zile lucrătoare de la primirea ultimului document solicitat de asigurator.

Art. 10. — După definitivarea etapelor prevăzute mai sus, asiguratorul care a eliberat PAD sau societatea desemnată de către PAID să instrumenteze dosarul de daună este obligat :

a) să solicite suplimentar alte documente necesare pentru plata despăgubirii (acte de proprietate, eventuale documente justificative ori estimative de reparație, după caz, alte costuri privind lucrări și/sau materiale, documente de identificare ale asiguratului/beneficiarului etc.);

b) după primirea tuturor documentelor necesare soluționării dosarului de daună, să răspundă cererii părții solicitante, formulând oferta de despăgubire potrivit propriilor constatări cu privire la producerea evenimentului asigurat, acoperit prin PAD;

c) după finalizarea dosarului de daună, să transmită spre completare asiguratului/beneficiarului PAD declarația din care să rezulte faptul că prin încasarea despăgubirii nu va mai avea alte pretenții în legătură cu paguba respectivă de la PAID și de la asiguratorul care a eliberat PAD;

d) să comunice asiguratului/beneficiarului PAD motivele pentru care nu a aprobat, în totalitate sau parțial, pretențiile de despăgubire, atunci când este cazul.

Art. 11. — (1) PAID decontează asiguratorilor pentru activitatea de constatare și evaluare a prejudiciilor rezultate în urma producerii riscurilor asigurate obligatoriu echivalentul în lei al sumei de 100 euro, la cursul de schimb valutar comunicat de Banca Națională a României la data încheierii contractului de asigurare obligatorie a locuinței pentru fiecare dosar de daună instrumentat.

(2) Pentru fiecare dintre dosarele de daune respinse ca urmare a avizării unor riscuri care nu sunt cuprinse în PAD și pentru care nu se desfășoară și nu se finalizează constatarea tehnică privind producerea riscului asigurat, PAID decontează suma de 25 euro.

(3) Orice expertiză tehnică (de exemplu: privind structura de rezistență a locuinței, privind cauza alunecării de teren etc.) considerată necesară de către asiguratorul care a eliberat PAD se va efectua numai cu acordul PAID, care decontează și costul acestei expertize.

CAPITOLUL II

Stabilirea despăgubirilor

Art. 12. — Dreptul la despăgubire se stabilește pe baza actelor emise de instituțiile abilitate să constate, potrivit legii, starea de dezastru natural (cutremure de pământ, alunecări de teren sau inundații, ca fenomene naturale) prin care să declare și să delimiteze zonele calamitate pentru orice eveniment cuprins în riscurile asigurate.

Art. 13. — La stabilirea despăgubirii, în cazul avarierii sau distrugerii bunurilor asigurate, se iau în considerație pretențiile formulate de asigurații/beneficiarii PAD, despăgubirea stabilită de asiguratorul care a eliberat PAD și eventuale obiecții formulate de asigurații/beneficiarii PAD, fără a se depăși limitele de despăgubire stabilite prin PAD.

Art. 14. — Repartizarea la asigurații/beneficiarii coproprietari a sumelor convenite cu titlu de despăgubire în cazul producerii riscului asigurat se va face în funcție de cota de proprietate deținută de fiecare coproprietar.

Art. 15. — (1) Despăgubirile acordate de PAID pentru daunele acoperite prin PAD nu pot depăși valoarea sumei asigurate obligatoriu, cuantumului efectiv al daunei și nici valoarea reală a locuinței la momentul producerii dezastrului natural.

(2) Cuantumul daunei la locuințe este egal cu costul reparațiilor părților componente pentru acelea care se mai pot repara ori cu costul de înlocuire a elementelor care nu se mai pot repara, inclusiv cheltuielile pentru materiale, stabilite la prețurile medii de pe piața locală.

(3) Costul reparațiilor efectuate la locuințe se stabilește pe baza documentelor eliberate de unitățile de specialitate sau în baza devizului întocmit de asigurator, în cazul lucrărilor în regie proprie. În cazul în care reparațiile locuinței se efectuează în

regie proprie, tariful orei de manoperă nu va conține TVA și se va ține seama de prețurile practicate pe piața locală, pentru materialele și manopera necesare efectuării reparațiilor.

(4) Prin *unități de specialitate* se înțelege persoanele juridice legal autorizate, care au în obiectul lor de activitate comercializarea de materiale de construcții și/sau executarea de lucrări de construcții.

(5) Costul reparațiilor clădirilor cu destinație de locuință se stabilește prin aplicarea prețurilor unitare pe articole de deviz pentru lucrări de reparații la construcții și instalațiile aferente; metodologia și dispozițiile legale în vigoare care se aplică la întocmirea devizelor în vederea stabilirii costului reparațiilor sunt cele valabile la data producerii evenimentului asigurat.

Art. 16. — În cazul în care asigurații/beneficiarii PAD prezintă documentații tehnice, respectiv devize de reparații sau alte evaluări, acestea pot fi luate în considerare la stabilirea despăgubirii, după verificarea prealabilă făcută de societatea care instrumentează dosarul de daună.

CAPITOLUL III Plata despăgubirilor

Art. 17. — După acceptarea despăgubirii stabilite, asiguratul/beneficiarul PAD va preciza modalitatea de plată: în numerar, ordin de plată sau în contul bancar al unității de specialitate care a efectuat reparația.

Art. 18. — PAID va plăti asiguratului/beneficiarului PAD numai contravaloarea costurilor de reparații/înlocuire referitoare la prejudiciile cauzate de producerea riscului asigurat, în limita sumei totale asigurate prin PAD.

Art. 19. — (1) În cazul în care PAD s-a încheiat pentru o sumă asigurată inferioară valorii locuinței, respectiv locuința este de tip A și suma asigurată trecută în PAD este de 10.000 euro, iar prima de asigurare plătită este de 10 euro, despăgubirea convenită se plătește doar până la nivelul sumei asigurate obligatoriu prevăzute de art. 5 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 260/2008, pentru locuința de tip B.

(2) În cazul în care PAD s-a încheiat pentru o sumă asigurată superioară valorii locuinței, respectiv locuința este de tip B și suma asigurată trecută în PAD este de 20.000 euro, iar prima de asigurare plătită este de 20 euro, despăgubirea convenită se plătește doar până la nivelul sumei asigurate obligatoriu prevăzută de art. 5 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 260/2008, pentru locuința de tip B, urmând ca diferența de primă să se restituie.

Art. 20. — Despăgubirea se plătește de către PAID, în baza unui centralizator transmis de asiguratorul care a efectuat constatarea și evaluarea prejudiciilor. Centralizatorul se transmite în maximum 5 zile lucrătoare de la data la care asiguratorul sus-menționat a primit din partea asiguratului toate documentele solicitate, inclusiv acordul privind oferta de despăgubire transmisă și declarația prevăzute la art. 10.

Art. 21. — PAID va face plata despăgubirilor către asiguratul/beneficiarul PAD, pe baza centralizatorului primit de la asiguratorul care a eliberat PAD, în termen de 5 zile lucrătoare de la primirea acestuia.

Art. 22. — (1) În cazurile în care despăgubirile se stabilesc prin hotărâre judecătorească, PAID va acorda despăgubiri în baza hotărârii judecătorești executorii.

(2) Plata despăgubirilor stabilite prin hotărâre judecătorească executorie se face pe baza centralizatorului transmis de asiguratorul care a eliberat PAD.

(3) Centralizatorul se va transmite către PAID în maximum 5 zile lucrătoare de la data depunerii de către asiguratul/beneficiarul PAD a cererii însoțite de hotărârea judecătorească executorie.

(4) În cazul în care părțile nu se înțeleg asupra cuantumului despăgubirii, suma care nu face obiectul litigiului va fi plătită de către PAID înainte ca acesta să se fi soluționat prin negociere directă sau de către instanța judecătorească.

Art. 23. — PAID va face plata despăgubirilor stabilite prin hotărârea judecătorească executorie către asiguratul/beneficiarul PAD pe baza centralizatorului primit de la asiguratorul care a eliberat PAD, în termen de 5 zile lucrătoare.

Art. 24. — Dacă societatea din domeniul asigurărilor care instrumentează dosarul de daune sau PAID nu își îndeplinesc obligațiile în termenele prevăzute la art. 20, respectiv 21 sau și le îndeplinesc defectuos, inclusiv dacă diminuează nejustificat despăgubirea, în conformitate cu prevederile art. 19 alin. (5) din Legea 260/2008, aceasta sau PAID, după caz, vor plăti asiguratului/beneficiarului PAD o penalizare de 0,1% aplicată sumei convenite care nu a fost plătită, pentru fiecare zi de întârziere, fără însă a se depăși suma asigurată prin PAD.

Art. 25. — (1) Suma asigurată obligatoriu se reduce cu cuantumul fiecărei despăgubiri plătite, polița de asigurare continuând pentru suma asigurată rămasă. Pentru riscurile prevăzute la art. 6 din Legea nr. 260/2008, sumele plătite de către PAID asiguratului/beneficiarului PAD se constituie în baza principiului asigurării de prim risc.

(2) În toate cazurile despăgubirile se plătesc în lei, în conformitate cu prevederile art. 5 alin. 1 din Legea 260/2008.

Art. 26. — În situația efectuării plății de către PAID direct în contul indicat în declarația de acceptare a despăgubirii de către asigurat, acesta se consideră a fi integral despăgubit, dacă în termen de 30 de zile de la data încasării sumei în contul său bancar nu a notificat societății care a instrumentat dosarul de daună eventuale obiecții referitoare la cuantumul despăgubirii.

CAPITOLUL IV Dispoziții finale

Art. 27. — Dreptul asiguraților la despăgubiri, ce izvorăsc din asigurarea încheiată potrivit prevederilor Legii nr. 260/2008, se stinge în termen de 2 ani de la producerea riscului asigurat.

Art. 28. — (1) În cazul unui dezastru, când este depășită reținerea netă a PAID, despăgubirile se vor plăti de către PAID după primirea sumelor corespunzătoare din reasigurare.

(2) Societățile de asigurare acționare ale PAID, autorizate să încheie PAD, nu pot fi obligate în niciun caz să suporte din fonduri proprii acoperirea oricăror diferențe dintre despăgubirile datorate și fondurile disponibile ale PAID.

Art. 29. — În cazul producerii riscului asigurat, PAID va plăti despăgubirea în condițiile prevăzute de Legea nr. 260/2008, de Normele privind forma și clauzele cuprinse în contractul de asigurare obligatorie a locuințelor împotriva cutremurelor, alunecărilor de teren sau inundațiilor, puse în aplicare prin Ordinul președintelui Comisiei de Supraveghere a Asiguraților nr. 5/2009, și de prezentele norme.

Art. 30. — Nerespectarea prevederilor prezentelor norme se sancționează în condițiile și potrivit prevederilor art. 39 din Legea nr. 32/2000, cu modificările și completările ulterioare, coroborate cu prevederile art. 39 din Legea nr. 260/2008.

RECTIFICĂRI

În anexa la Decretul nr. 652/1997 privind conferirea medaliei „Crucea comemorativă a celui de-al doilea război mondial, 1941—1945”, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 14 și 14 bis din 16 ianuarie 1998, se face rectificarea care se transmite instituțiilor interesate.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.411.58.33 și 021.410.47.30, fax 021.410.77.36 și 021.410.47.23
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

